

CÂY TRÈ TRĂM ĐỐT

tranh
truyện
Việt
Nam

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

CÂY TRÈ TRĂM ĐỐT

LINH NÂU *kể*, MAI HOA *vẽ*

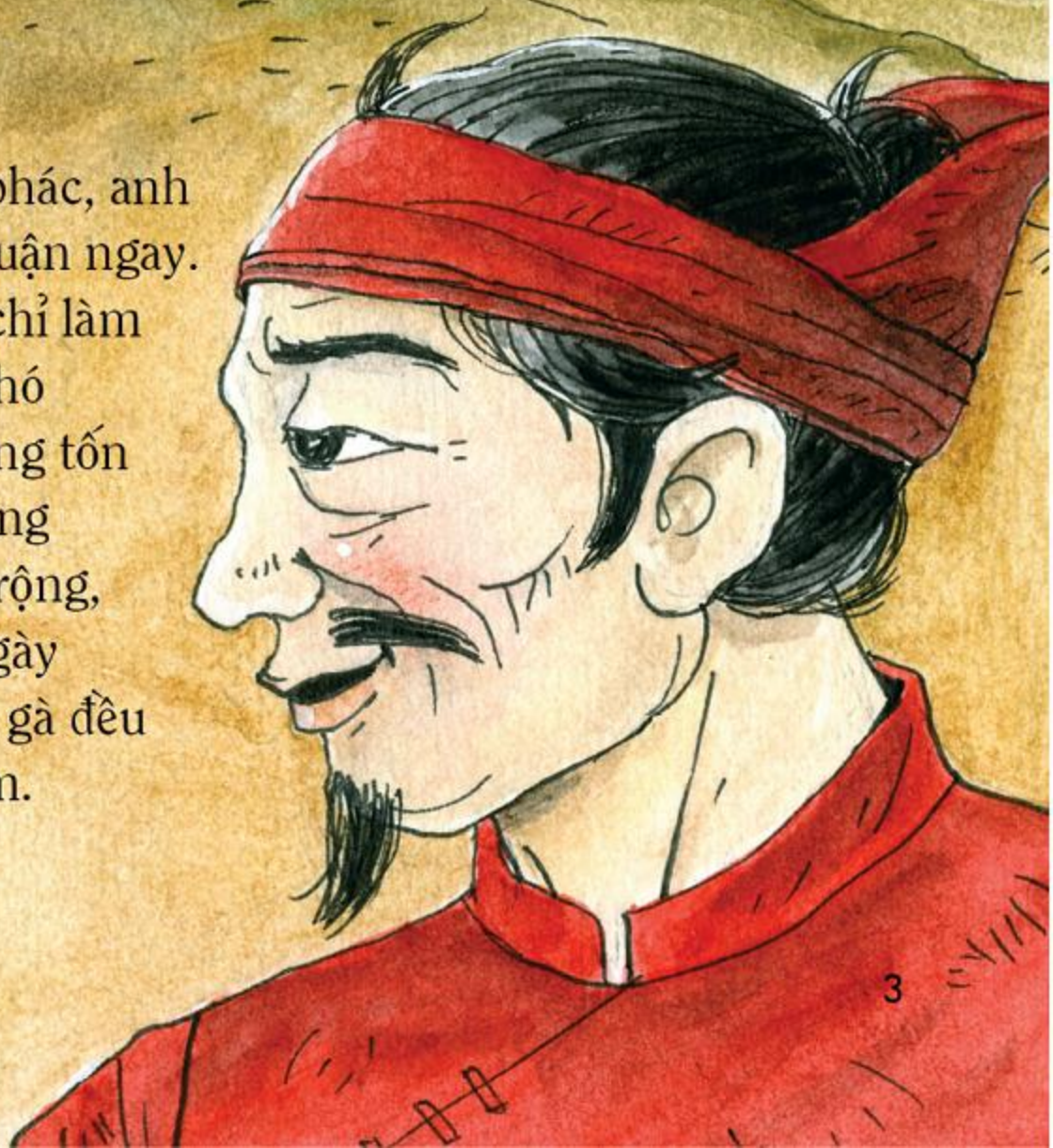
NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT

Ngày xưa có một anh nông dân tên là Khoai, rất nghèo, phải đi làm thuê cho một phú ông nọ. Phú ông vốn keo kiệt, thấy anh sức vóc hơn người, muốn giữ chân anh nhưng lại tiếc tiền công, bèn nghĩ ra một kế. Lão gọi anh Khoai đến ngọt nhạt nói: “Thấy mày làm ăn tao rất ưng. Cứ chịu khó làm cho tao, tiền công tao vẫn giữ đây, chờ ba năm nữa con gái tao đến tuổi gả chồng thì tao sẽ cho mày làm con rể và trả công một thế?”

Vốn thật thà chất phác, anh Khoai thích lắm, ưng thuận ngay. Từ đấy anh càng chăm chỉ làm việc, không quản ngại khó khăn. Phú ông thấy chẳng tốn đồng nào mà ruộng nương khai phá mỗi ngày một rộng, thóc lúa trong bồ mỗi ngày một đầy lên, trâu bò lợn gà đều đông thêm, thì đặc ý lắm.

Thấm thoát đã ba năm. Con gái phú ông giờ đã trở nên vô cùng xinh đẹp, anh Khoai càng mê nàng như điên đảo, và nàng cũng rất có cảm tình với anh người làm hiền lành tốt bụng. Nhưng khi ấy các nhà giàu trong vùng đều ngấp nghé cầu hôn. Phú ông lập tức bằng lòng gả nàng cho nhà giàu nhất. Họ rục rịch chuẩn bị đám cưới trong khi anh Khoai chẳng hề hay biết, vẫn đầu tắt mặt tối làm lụng.

Ngày thành hôn đã sắp tới. Sợ Khoai đòi tiền công và sợ nhất là anh phá rối đám cưới, phú ông vắt óc nghĩ cách tống cổ anh đi. Khi nghĩ ra, lão vỗ đùi đen đét tự khen mình. Đoạn lại cho gọi anh Khoai tới, chỉ những thứ đồ dùng trong đám cưới giờ đã đầy khắp nhà, lấy giọng thân tình nói: “Đây là những thứ đồ tao định dành cho hôn lễ của chúng bay đó.”

Anh Khoai còn chưa hết sung sướng thì lão đã tiếp lời: “Nhưng chẳng lẽ mày lấy vợ mà lại không có chút sinh lễ nào?” Thấy anh bối rối, lão như mở cờ trong bụng, tuôn ra một tràng: “Nhà tao cũng chẳng còn thiếu gì nữa. Nhưng nghe nói ở trên rừng có cây tre trăm đốt rất quý. Súc vóc như mày thì chặt nó đem về đây chẳng khó khăn gì. Có cây tre ấy rồi thì tao sẽ cho cưới ngay!”

Nghe thấy thế, anh Khoai bèn vác dao vào rừng. Chắc mamm anh còn lâu mới về làng được, vì cây tre trăm đốt làm gì có thật trên đời, lão phú ông nhanh chóng cho trang hoàng nhà cửa, nấu nướng linh đình, mời khắp cả làng cả tổng, định bụng sẽ tổ chức đám cưới thật to cho con gái lão vào ngay ngày kia.

Về phần anh Khoai, anh cứ đi miết, đi miết tìm cây tre trăm đốt. Anh đã len vào những bụi tre cao nhất, khó tìm nhất, đốn hạ không biết bao nhiêu cây tre, nhưng cây cao nhất cũng chưa đầy năm mươi đốt. Khi mặt trời sắp lặn cũng là lúc nỗi tuyệt vọng tóm được anh. Anh ngồi thụp xuống, bất giác bật khóc.

Đột nhiên từ đâu hiện ra một ông cụ râu tóc bạc phơ, tỏa ra ánh hào quang lấp lánh. Đó là Bụt. Bụt ôn tồn hỏi: “Làm sao con khóc?” Anh Khoai bèn gạt nước mắt kể hết sự tình. Bụt bật cười: “Tưởng gì, cây tre trăm đốt thì có gì là khó. Con hãy chặt cho ta một trăm đốt tre rồi mang lại đây!”

“Cây tre trăm đốt chứ đâu phải một trăm đốt tre?” anh buột miệng hỏi. Bụt đáp: “Cứ nghe lời ta đi!” Bán tín bán nghi, nhưng anh vẫn bước lại chỗ những cây tre nằm la liệt anh vừa đốn hạ lúc trước, chỉ loáng cái đã chặt đủ một trăm đốt tre.

Khi mang đến đặt trước mặt Bụt, Bụt chỉ khẽ phẩy tay một cái, đọc “Khắc nhập, khắc nhập”, tức thì một trăm đốt tre liền thi nhau đốt này chông lên đốt khác, đầu dưới đâm xuống đất, đầu trên ngỏng lên trời, tỏa ra vô số lá cành, đích thực là một cây tre trăm đốt!

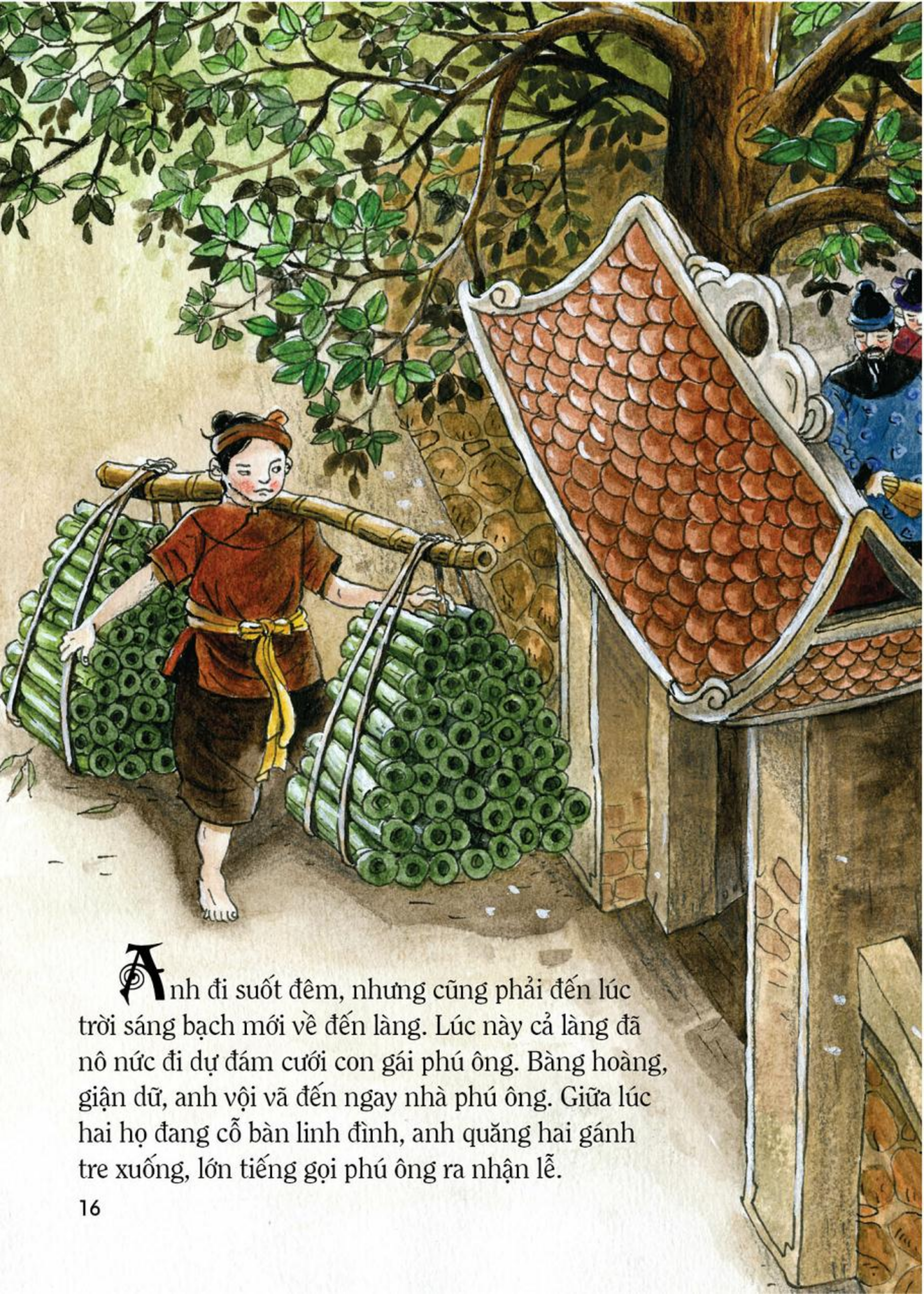
Anh Khoai mừng khôn tả xiết, luôn miệng đa tạ Bụt, nhưng Bụt đã biến mất tự lúc nào. Có điều niềm vui mừng chẳng được bao lâu, vì giờ đây làm sao để mang cây tre khổng lồ này ra khỏi rừng lại là một vấn đề lớn. Sau một hồi thử đủ các cách mà không được, anh lại ngồi thừ ra.

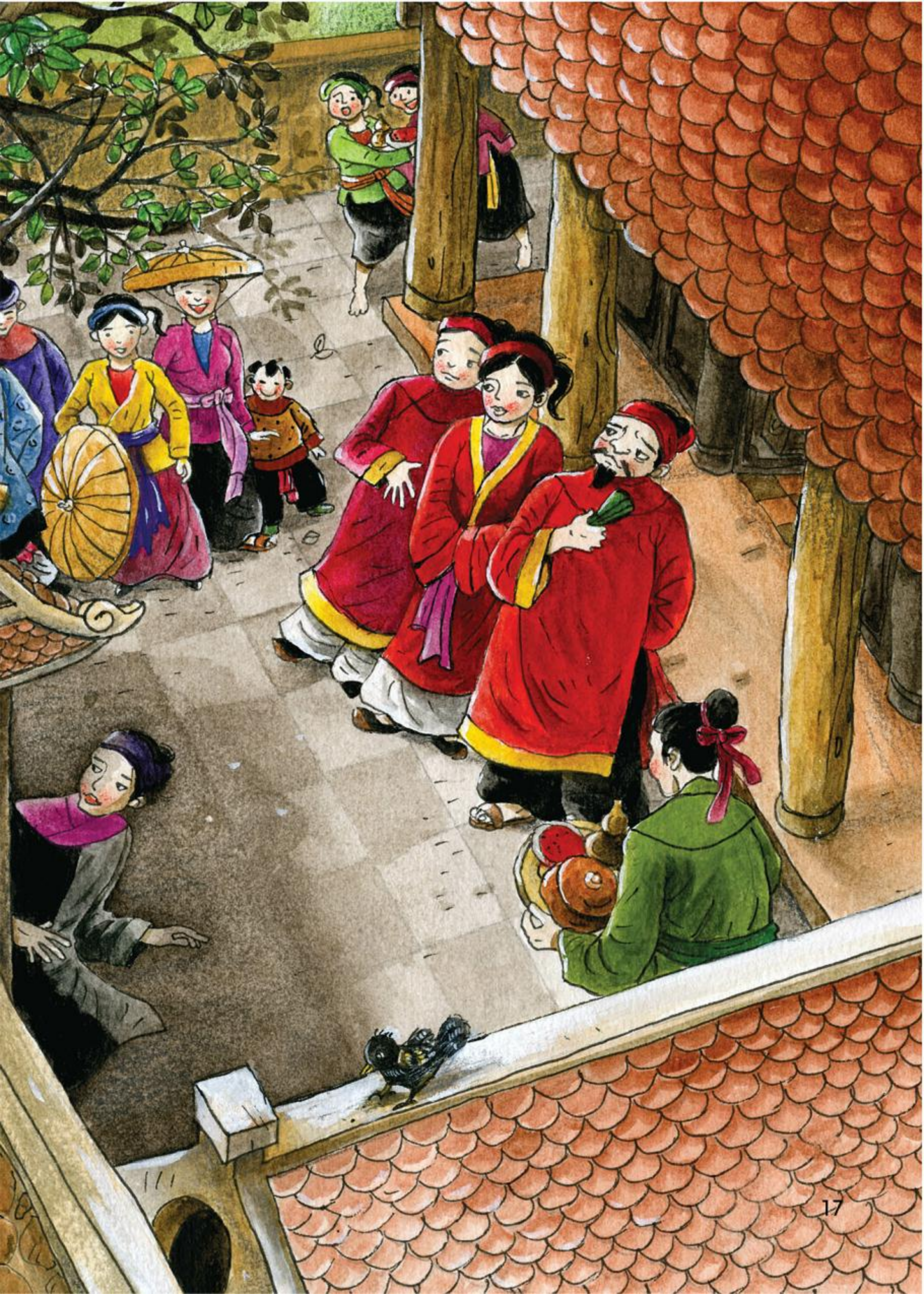

Đến lúc sắp tuyệt vọng nữa thì Bụt lại hiện ra: “Chết thật, ta quên mất, muốn biến nó thành một trăm đốt tre thì cứ hô ‘khắc xuất, khắc xuất’ là được!” Anh Khoai như thoát khỏi gánh nặng, vội hô “khắc xuất, khắc xuất”. Trong nháy mắt cả cây tre cao vút đã trở lại thành một trăm đốt tre lỏng chỏng khắp mặt đất. Sung sướng khôn tả, anh Khoai vội thu gom chúng lại, chia thành hai gánh, phấn khởi quảy hết ra khỏi rừng.

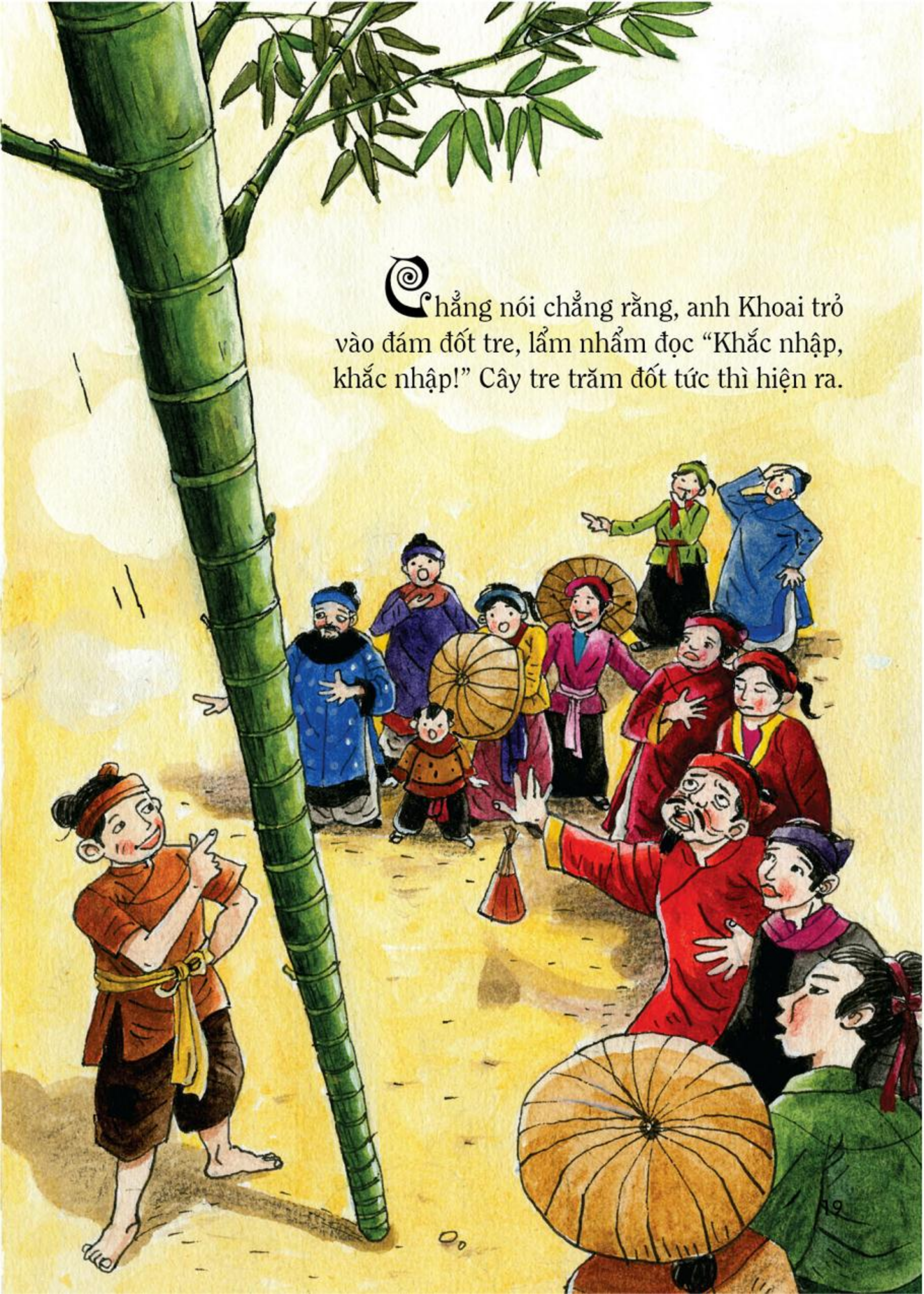

Anh đi suốt đêm, nhưng cũng phải đến lúc trời sáng bạch mới về đến làng. Lúc này cả làng đã nô nức đi dự đám cưới con gái phú ông. Bàng hoàng, giận dữ, anh vội vã đến ngay nhà phú ông. Giữa lúc hai họ đang cỗ bàn linh đình, anh quăng hai gánh tre xuống, lớn tiếng gọi phú ông ra nhận lễ.

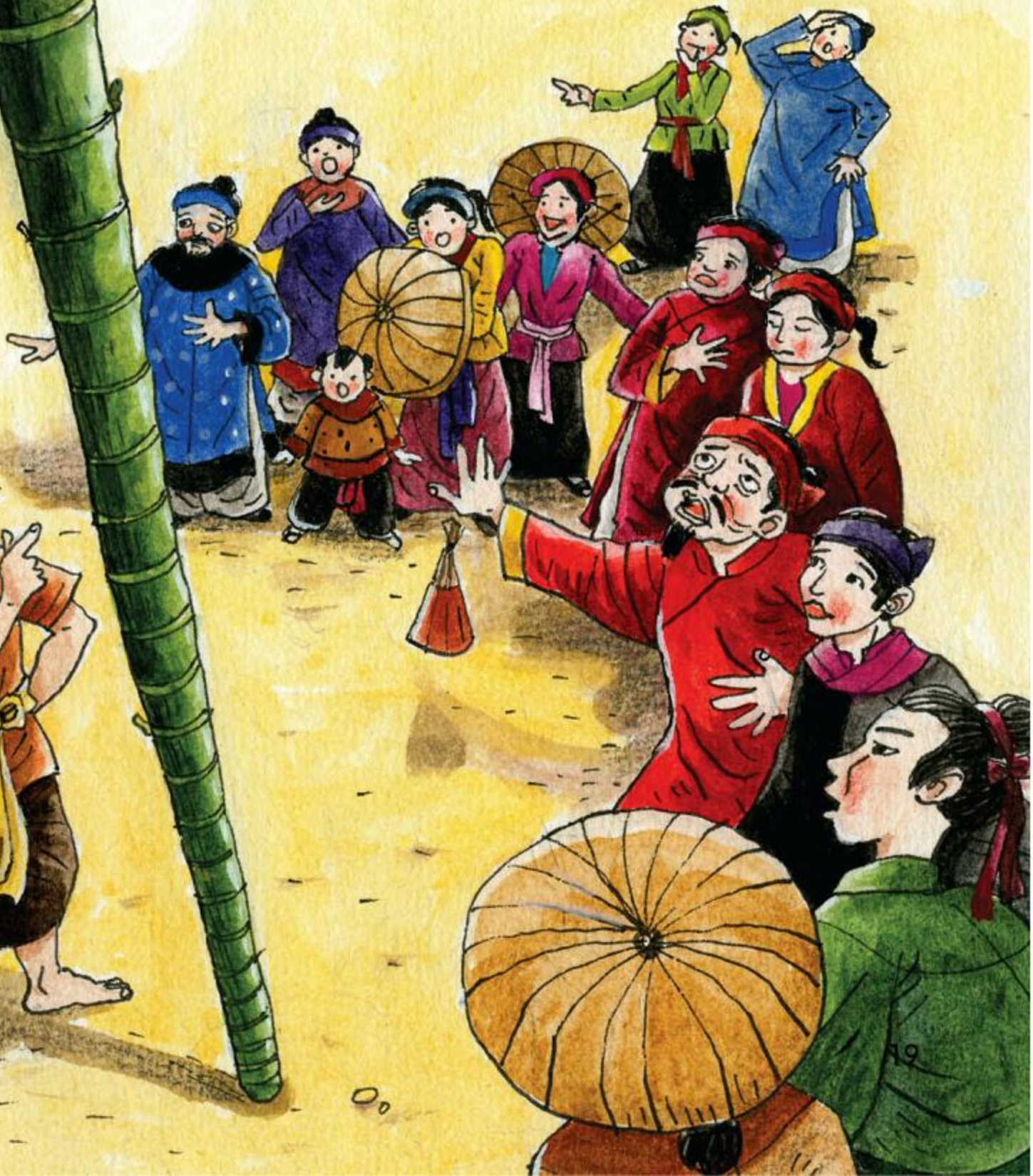

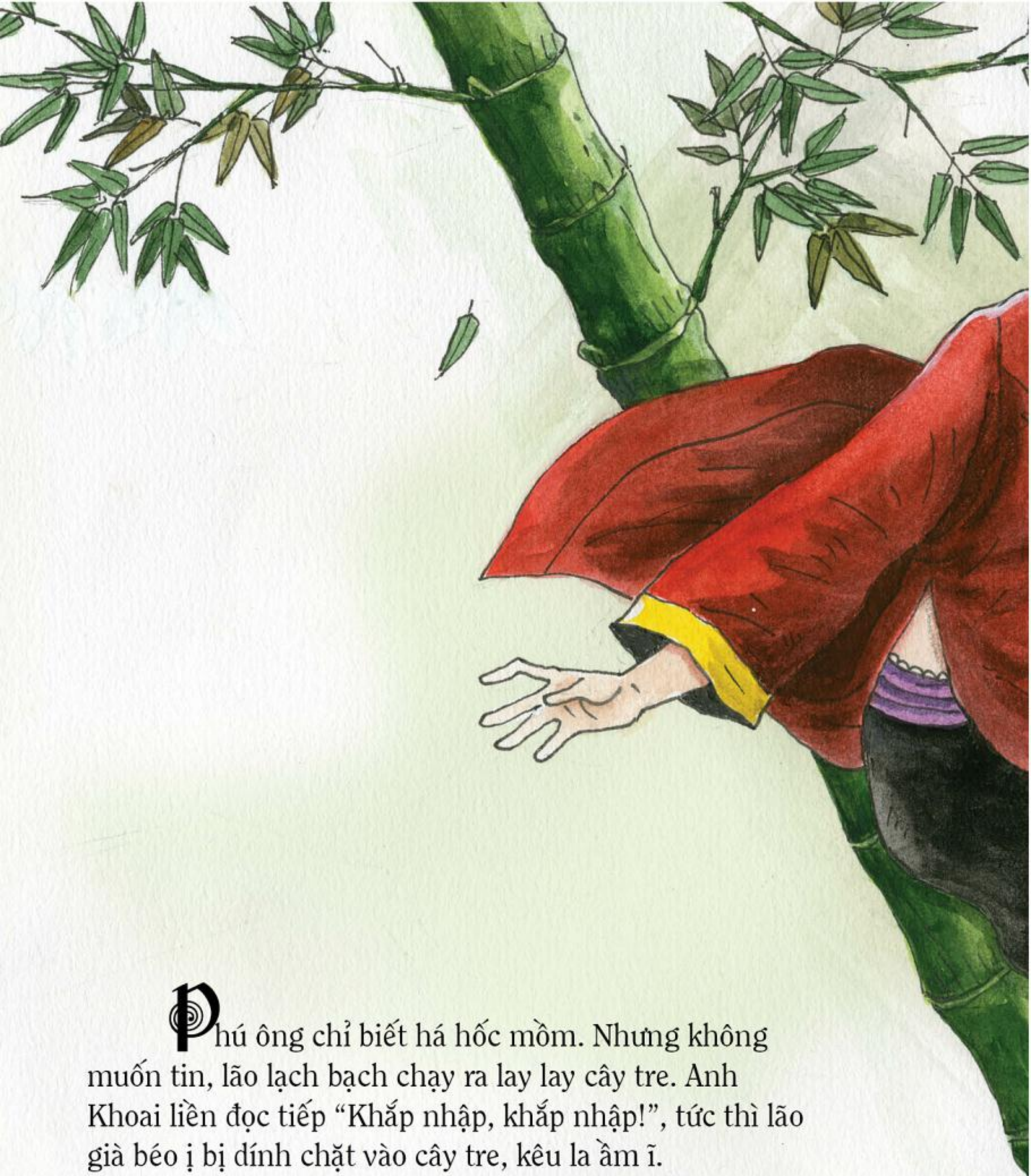

Phú ông nghe thấy anh Khoai về cũng chột dạ, vội tất tả ra xem, nhưng khi nhìn thấy các đốt tre, lão cả cười ha hả: “Thằng ngốc này! Tao bảo mày chặt cho được một cây tre trăm đốt, chứ có phải một trăm đốt tre đâu!”

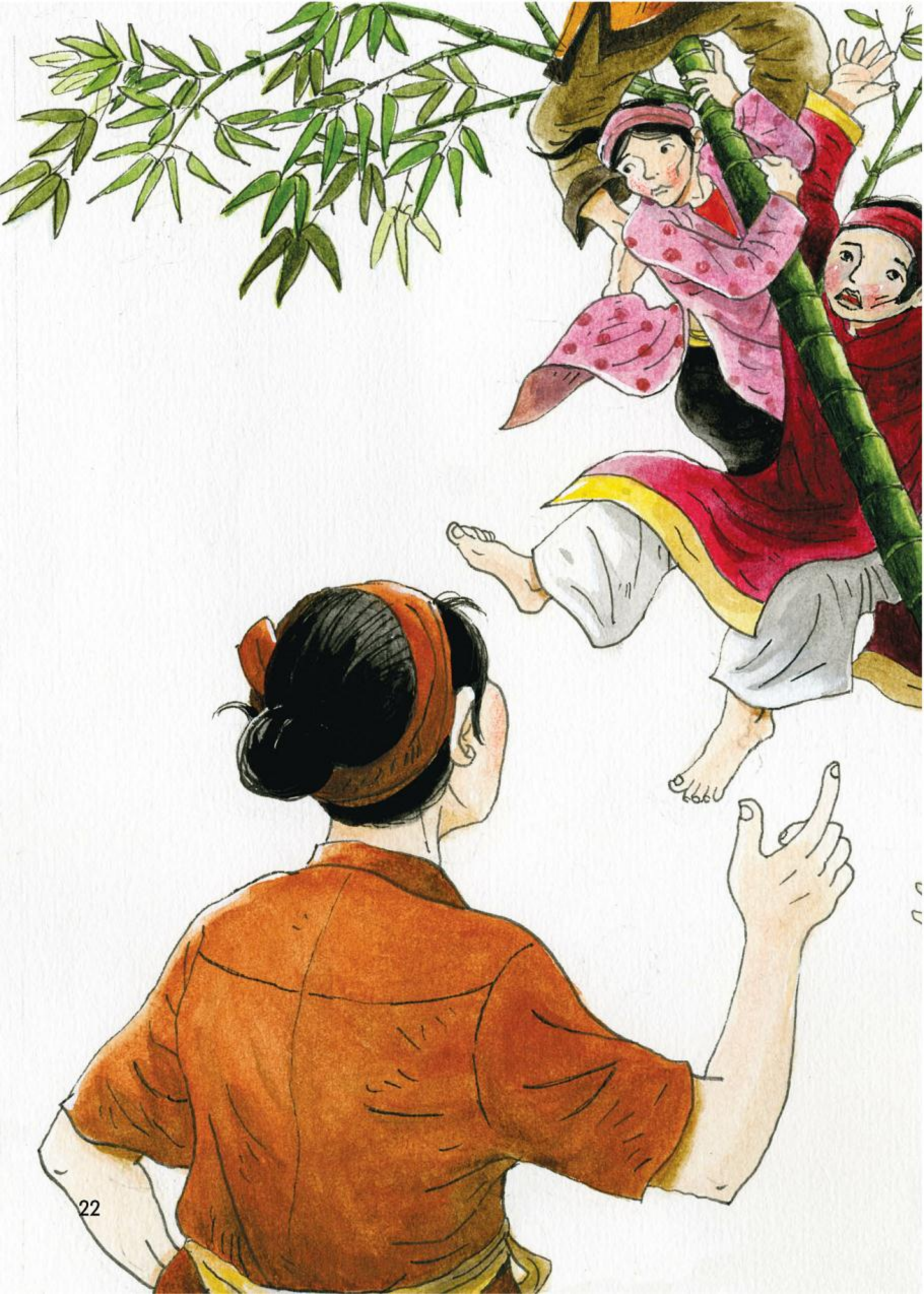
Chẳng nói chẳng rằng, anh Khoai trở vào đám đốt tre, lầm nhảm đọc “Khắc nhập, khắc nhập!” Cây tre trăm đốt tức thì hiện ra.

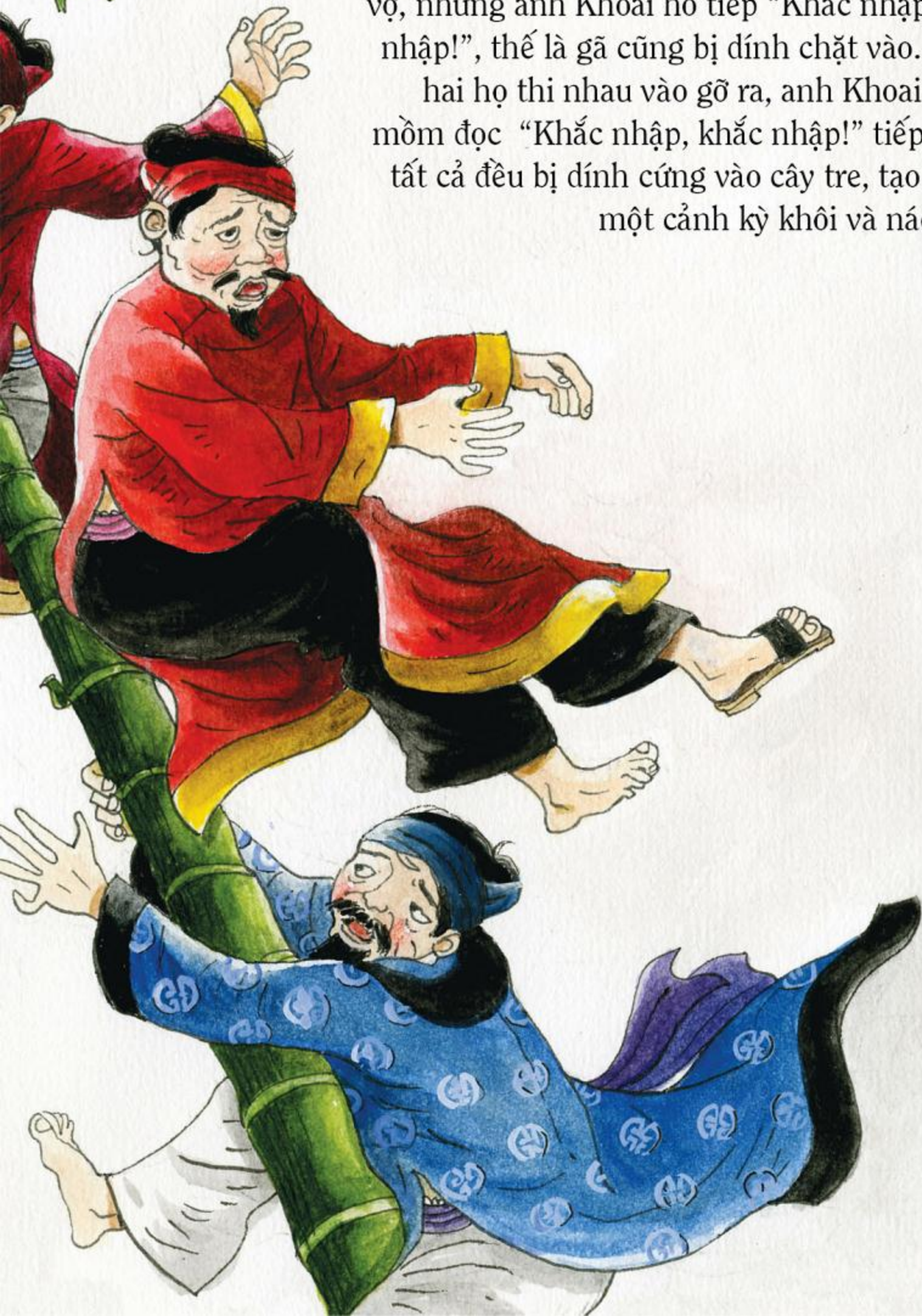

Phú ông chỉ biết há hốc mồm. Nhưng không muốn tin, lão lạch bạch chạy ra lay lay cây tre. Anh Khoai liền đọc tiếp “Khấp nhập, khấp nhập!”, tức thì lão già béo ị bị dính chặt vào cây tre, kêu la âm ỉ.

Tiếng kêu của phú ông khiến mọi người đổ cả ra sân. Chàng rể nhà giàu vội đến cứu bố vợ, nhưng anh Khoai hô tiếp “Khắc nhập, khắc nhập!”, thế là gã cũng bị dính chặt vào. Người hai họ thi nhau vào gỡ ra, anh Khoai thuận mồm đọc “Khắc nhập, khắc nhập!” tiếp khiến tất cả đều bị dính cứng vào cây tre, tạo thành một cảnh kỳ khôi và náo loạn.

Đến khi chẳng ai dám lại gần nữa, anh Khoai mới thủng thảng hỏi phú ông: “Ông ơi, đây có đúng là cây tre trăm đốt không?” Lão ngừng la hét, lia lịa gật đầu. Nhưng đến khi anh hỏi “Ông còn nhớ đã nói gì không?” thì lão một mực chối. Phải đến lúc anh Khoai vờ thở dài, dậm bước quay đi thì lão mới rống lên: “Tao nhớ, tao nhớ đã hứa gả con gái cho mày! Hãy cho tao xuống đi!”

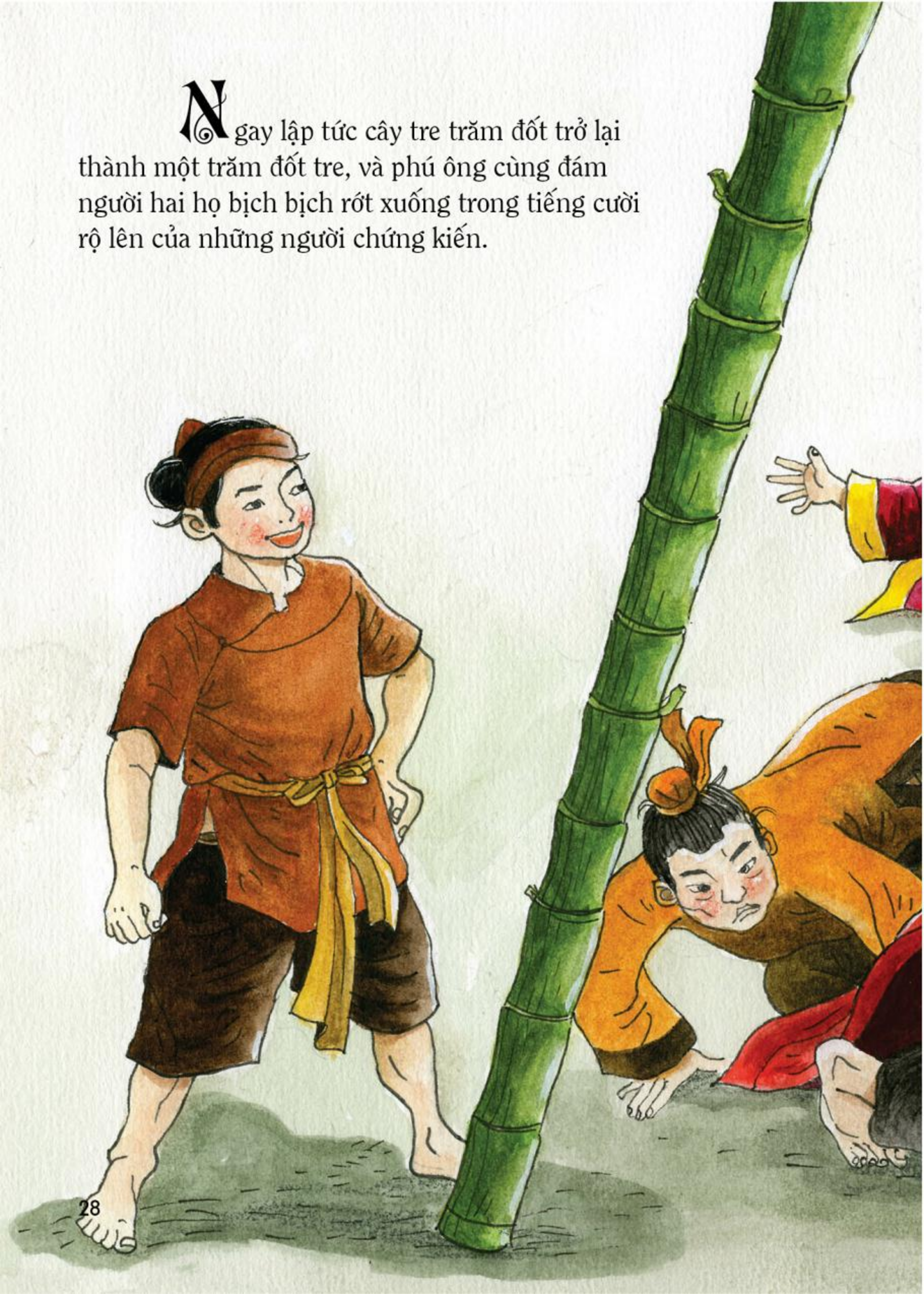

Anh Khoai chẳng đáp, bình thản vào nhà uống trà. Thấy thế, cả tay con rể lẫn lão thông gia của phú ông cũng đều kêu khóc hứa sẽ rút hết sinh lễ về, đám người của hai họ không ngớt xin tha. Bấy giờ anh Khoai mới thông thả bước ra, hướng về cả làng đang đứng xem, nói: “Có cả làng ở đây làm chúng những gì họ nói nhé!” Nói rồi anh mới chậm rãi hô “Khắc xuất, khắc xuất!”

Ngay lập tức cây tre trăm đốt trở lại thành một trăm đốt tre, và phú ông cùng đám người hai họ bịch bịch rớt xuống trong tiếng cười rộ lên của những người chứng kiến.

Sau đó, chàng rể cùng họ nhà
trai cấp gói ra về. Anh Khoai lấy
được vợ như ý, và họ sống hạnh
phúc đến đầu bạc răng long.

CÂY TRE TRĂM ĐỐT

Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2010.

NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản

CỔ THANH ĐAM

Biên tập: Minh Châu

Trình bày: Kim Liên

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam.
Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 314-2010/CXB/03-24/MT và
quyết định xuất bản số 168/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 4.5.2010.
In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Liên kết xuất bản và phát hành:

Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965

Website: www.nhanam.vn

Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,
Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh

Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034

Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn